

Szerepjáték demokráciából

Bár itt most iskolai történet következik, mely egy olyan össznépi tantárgyról szól, melyet nem szokás iskolapadban tanítani, ez az írás mégis most emlékéllítés elsősorban kedves tanárom Batár Zoltánné emlékének.

Úgy történt, hogy az 1959-es években az iskolai osztályokban osztálybizalmiak választására került sor. Tanárnőnk, aki egyben osztályfőnökünk is volt, ezt akkor ránk bízta. Vegyes osztály lévén külön volt fiú és lánybizalmi, kik csak saját nemük ügyében voltak illetékesek. Szorított a határidő, nem volt cetlis titkos szavazás; volt két javaslat, és közfelkiáltással az egyik máris meg volt választva. Az az egyik én lettem. Mi alapján, ma sem tudom. Talán nyüzsgésem, és stabil 4-es jegyátlagom tette, de van olyan érzésem is, hogy a kontraszelekció hozta, „a legyen más, én nem akarok” elv alapján. Én meg valahogy nem tiltakoztam elég hangosan.

Pár hét alatt kiderült, velem alaposan beleválasztottak. Tény, hogy rettenetes nagy tekintélyt nem képviseltem, megjelenésem, élénkségem inkább félig udvari bohóc alakját idézte. Komolytalan voltam, na!

Ez bizony egy bizalmi pozícióban hátrány a társulat számára. Már nem tudom hogyan, de egy esemény után komolyan felvetődött a bizalmi válság. Olyannyira, hogy alaposan megkérdőjeleződött alkalmasságom, és akár az azonnali bizalmi-csere is szóba került. Tanárnőnk, mint felső szerv komolyan, de egy bizonyos hátsó szándékkal választási gyűlést rendezett. Ő elnökölt, és mint fent szokás, elhangzott a kifogásokat felsoroló vádbeszéd, felszólítva a tagságot, nyilatkozzon indoklással, maradjon e a bizalom irányomban továbbra is, vagy válasszunk méltóbbat helyettem.

Társaim egyenként álltak fel, és nyilatkoztak ügyemben. Ha volt is ellenem szavazat, nem sok volt. Végül elnöklő tanárunk hozzám fordult: vállalom-e hogy a jövőben bizonyos komolytalan szokásokat mellőzök, ha igen akkor próbára bocsátást javasol, melyet társaim egyhangúlag megszavaztak. Ezzel az ülést berekesztette.

Mindezt minden mosoly nélkül, de éreztetve, hogy az én szerepem itt most fontos ugyan, de jó alkalom arra, hogy valamit megtanítson nekünk már most a nagy életből. Szeretni és szeretve lenni nemcsak mosolygósan lehet. Én ma visszaemlékezve az egészet, nem sarokba szorítottság érzésével éltem meg, hanem érezve, ez miértünk van.

Az idő őt igazolta, használt a szerepjáték, nem volt több új választás ott, az iskolában.

Isten nyugosztalja, és tartsa meg sokáig Batár Zoltánné emlékét!